

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Antiocho. 231.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

auaritiā pugnat. Cūm autem hīc quoque vulnus accepit, per inuidiam insidias parat. Quōd si hęc etiam aliquē supetasse conspiciat, amicos armat. Quōd si horum quoque impetus sustinuerit, famulos ad bellum instruit. Quōd si ne ab his quidem superatus sit, contempcionem ac segnitiam immittit. Quōd si hanc quoque fregerit, hoc ipsi in animum inducit, vt acceptarū iniuriarum memoriam retineat. Quid autem omnia improbi illius tela recensere aggredior? Quare hęc missa faciam, illudque fortitudinem tuam admonebo, vt omni ex parte oculatam se præbeat: quandoquidē omni quoque ex parte hostis casū impetit, atque in ipsa vitalia iaculatur.

Leontio Magistriano. 229.

Illud in te minimē probo, quōd Zosimum specie tenus presbyterum, vrbis piaculum, Ecclesię labem, libertatis probrū, eorumque, qui cum ipso consuetudinem habent, pestem & perniciem, ac denique nullo non foedissimo nomine appelles. Et si enim ipse talis est, ac linguā tamē tuam, quę veritatis organum est, huiusmodi sermonibus contaminari minimē conuenit. Quamobrem tibi ipsi cōtumeliam inferre desine. Quamuis enim vera sint, quę abs te dicuntur, nec quisquam est, qui te mendacij insimulare queat: tamen, quin vir probus ac moderatus sis, multisque virtutibus floreas, patientię quoque ornamento gestire te atque gloriari æquum fuerit.

Aphrodisio Presbytero. 230.

Commodē quidē atque opportunē, ea, quę scripsisti, abs te aduersus eos dicerentur, qui tibi contumeliam intulerunt, nisi ipsi sese peccasse confiterentur. Confitentibus autem ipsis, intempestiua iam harū rerum memoria est: quippe quę iam temporis ope atque auxilio destituta sit.

Antioco. 231.

Quidnam causa est, inquis, quamobrem

μηδὲ γὰρ ἀπὸ σαφροσύνης ἠπληθῆ, ἀπὸ φιλοζηματίας πολεμεῖ. εἰ δὲ καὶ ταῦτα πρῶθις ἀπὸ βασιλείας ὀπιθελεύει. εἰ δὲ καὶ τῶν πᾶσι ἰδὲ πειθιστόν, τὸς φίλους ἐξοπλίζει. εἰ δὲ καὶ τὰς τῶν πρῶτων ἐπιβολὰς καταμείνει, τὸς οἰκείας ἐκπολεμῶ. ὅταν δὲ καὶ μὴδὲ τῶν ἀλλῶ, ὀλιγοίαις ἐπιτίθει. εἰ δὲ ταύτης πειθείης, μνησικαίαν ἐπίσει. καὶ τί περιδομαί πάντα τὰ βέλη τῶ πονηρῶ φροσύνας; διὸ ταῦτα μηδὲ παύσαι, σκῆνο δὲ παραμένει μὴ τῆ σὴ ἀνδρεία, πάντοθεν ὁμαματοῦ ἑαυτῶν, ὡς πάντοθεν τῆ πολεμίας βάλλοντος, καὶ εἰς τὰ χεῖρα μάλις ἀκοντίζοιτος.

Leontio Magistriano. σβ.

Οὐκ ἀποδέχημί σε, ἄγρος πόλεως, καὶ κηλίδα ἐκκλησίας, καὶ ἕβριον ἐλευθερίας, καὶ τῆς συνόπτης ὀλετήρα. καὶ τί γὰρ ἐχὲ τῆς ἀχίτης, Ζώσιμου τὸ δουκῶτα φρεσύτερον. ἀπικαλούμετα. εἰ γὰρ καὶ αὐτὸς τοιοῦτος ὅστις, ἀλλὰ σὺ γλαῖψαι, καὶ ὄργανον ἀληθείας τυγχάσσαι, καὶ κατὰ τῶν κατὰρρυπαίνεσθαι τοῖς λόγοις. παύσαι τοῖσι σάντων ἕβριζον. εἰ γὰρ καὶ ἀληθῆ τὰ λεγόμενα, καὶ ἔδῳς ὡς ψευδοδιδάσκειν ὀπισκίφει, ἀλλὰ σε κίσμοι ὄντα ἄδρα, καὶ πολλὰς ἀρετὰς κομῶντα, καὶ τὸ τῆ ἀνεξικαλίας διχισθῶν ἂν εἰν διαβρωεῖν ἐγκαλλώπισμα.

Aphrodisio φρεσύτερω. σλ.

Καίως ἂν τὰ γραφεία ὡς καὶ σὺ ἐλέγχοτο τοῖς εἰς σε πεπαρωκίον, εἰ γὰρ καὶ ἀμολόγου ἐσφάλας, ὁμολογουμένων δὲ ἄωρος τῶν καὶ μνήμη τῆς ἀπὸ τῶ χριστοῦ συμμαχίας ἀμολοῦσαι.

Αντόχῳ. σλα.

Τίγος ἔνεκεν, ἔφης, εἶπει ἡ τῆ ἡμερόπιτος

τιτος πηνι, ἀφ' τῆς Ἰεζεκιηλ ἀει-
 τῆς Ἰσδράωδ', ἔφασκεται ὁ ὄφθαλ-
 μός μου, ἔδδ' μὴ ἐλεήσω. ἀκούε τοί-
 μου, ἐπειδὴ ἐν πολλοῖς χρόνοις ἦσαν
 συγγνώμης ἀμαρτάνοντες μέγιστα, καὶ
 μήτε τοῖς τ' ἀσφρητῆς ἀσφιδέμενοι
 λόγοις, μήτε τῆς θείας ἐνεργείας ἐ-
 νοοῦντες εἰς ἀνηκετον ἐκπεπληώκησι κα-
 κίαν. αὐτοπέλης δὲ καὶ αὐτῆς ἐξ-
 ἠνεκτο σπόφασις, ὡς ἐξ ἀδελφῶν
 τοῖς Βαβυλωνίοις, καὶ ἔργον τῆς τῆς
 πολεμίων γενέσθαι δέξιας. ἢ δει γὰρ
 αὐτῆς τὸ ἀμετανοήτον, ἔδδ' ἐνα οἶκλον
 λήφομεν, φησὶν ἔπι τοῖς πάχυσιν, ὁ
 δὲ ἔπι τῆς νινευιτῆς πεποιήκα. ἐκεί-
 μὲν γὰρ ἢ ἔπι τὸ κρεῖττον αὐτῆς ῥο-
 πῆ τε καὶ τροπὴ χρηρὸν παρέχεν, ἀνα-
 κληθῆναι τῆς καλακείτης, καὶ ἀνα-
 τραπῆναι τῶν σπόφασιν. ἐταῦθα
 δὲ ἔδδ' ἐνός ἔπι τὸ βλέπον βλέποντος,
 ἀλλὰ πάντων ἔπι τῆς χείρω ῥεπνίαν,
 ἀναγκάσας ἢ καὶ πάντων ἐκφέρεται
 ἦρος.

Παύλῳ Μονάζοντι. σλβ.

Χρὴ τὸ μέλλοντα ἀεὶ θεῶν λόγον
 κινῆν ταῖς σπό τῆς πολιτείας ἀφ-
 λάμπειν ἀρεταῖς. τῶ γὰρ κακίας
 ἐρατῆ, ἔδδ' ἀεὶ τῆς διχνομάταιν
 αὐτῆ μὴ γὰρ αὐτῆ κινῆν γλώττιαν,
 ἔπι τῆς, ὡς ἔβελζομένω τῆς θεῶν
 νόμων, ὅταν ἀφ' μαρτῆς ἀσφιδέμενοι
 τῶ γλώττις. τῶ γὰρ ἀμαρτολῶ φη-
 σιν, ἔπει οὗ θεός, ἵνα πὶ σὺ ἐκδιηγῆ
 τὰ διχνομάτα μου. καὶ ἀλαμβά-
 νεις τῶν ἀφ' ἡκίλου μου ἀφ' ἰματός
 σου. καὶ ἀφ' τῆς Ἡσαῖα μεμφομένης
 τῆς βίβ' μὴ ἀρίστη, μὴ ἔπι μελο-
 μένης, τὰς δὲ οἰκονομίας αὐτῆς ἀπώ-
 μένης φησὶ, γινώσκαι μου τὰς ὁδοὺς
 ἔπιθυμοῦσιν, ὡς λαός διχνομούας πε-
 ποιήκα, καὶ κείσιν θεῶν αὐτῆ μὴ ἐγγα-
 ταλελοῦσιν. εἰ δὲ οἱ τὰς ὁδοὺς αὐτῆ,
 τῶ γὰρ τὰς οἰκονομίας πολυπραγμο-
 νοῦντες πάντα μοι ἂν εἶεν, πῶς οὐκ
 αὐτῆ ἐπέκεινα πάσης τῆς χάριτος,
 οἱ ἀεὶ αὐτῆ τῆς θεῶν μαρτῆ γλώττι

suauitatis ac lenitatis fons, de Iudæis per
 Ezechielem dixerit, Non patet oculus
 meus, non miserebor? Audi igitur. Quo-
 niam in multis temporibus ea scelera de-
 signarant, quæ nullam veniam mereban-
 tur, ac nec Prophetarum sermonibus ob-
 temperantes, nec diuina beneficia cum a-
 nimis suis considerantes, in deploratam
 quandam improbitatem prouerant, ac
 perfecta aduersus ipsos sententia lata erat,
 vt Babylonis dederentur, atque hostili
 manu interirent (norat enim Deus eos
 nulla omnino pœnitentia duci) propterea,
 inquit, nulla ob eorum calamitates mise-
 ricordia commoueor, quemadmodum
 in Niniuitis feci. Nam illic eorum in me-
 lius inclinatio & commutatio spatium præ-
 buit, damnatos reuocandi, latamque sen-
 tentiam rescindendi. Hic autem nemine
 ad meliorem vitam tendete, verum omni-
 bus in deterius vergentibus, necessariò ad-
 uersus omnes fertur sententia.

Paulo Monacho. 232.

Qui de Deo sermonem excitaturus est,
 hunc vitæ ac morum virtutibus elucere o-
 portet. Nam qui vitio delectatur, huic ne
 de ipsius quidem iustitiis, nedum de ipso
 linguam mouere permittitur: quod vide-
 licet diuinis legibus cõtumelia inferatur,
 cum per impuram & scelestam linguam
 proferuntur. Peccatori enim, inquit ille,
 dixit Deus, Quare tu enarras iustitias
 meas, & assumis testamentum meum per
 os tuum: Ac per Esaiam is succensens, qui
 cum optimæ vitæ nulla cura tangantur,
 ipsius tamen cõsilia reprehendunt, his ver-
 bis vitur: Scire vias meas volunt, tanquã
 gens quæ iustitiam fecerit, & legem Dei
 sui non dereliquerit. Quod si, qui ipsius
 vias, hoc est cõsilia, curiosiùs exquirunt,
 summã audaciam notam non effugiunt, an
 non illi vltra omnem audaciam progred-
 iuntur, qui exiguæ linguæ opera de ipso
 met Deo sermonem mouet, ac præsertim,
 cum, quid sit, anxie inquirunt? Oportet
 §f ij.